

הרקע ליצירה:

בגיל ארבע נעקרתי מהבית בימית והוא נהרס.
בגיל 19 התחתנתי. נולדו לי שני ילדים מופלאים.
בגיל 25, המשטרה הצילה אותי מאירוע בו בעלי היה אלים ובסיוע חברים ומשפחה פרקתי את ביתי. התגרשתי.
בגיל 28 נעקרה משפחתי מגוש קטיף ושוב נלקח לי החלון מול הים.
בגיל 31 התחתנתי. נולדו לי ארבעה ילדים מופלאים אף הם. הרגשתי שניצחתי את המערכת.
בגיל 42 הודיע לי בעלי שבעקבות משבר שלו הוא רוצה להתגרש.
מה??
לא יכול להיות.
כאן היה ביתי.
בניתי את הנצח.
מה??

לאורך חיי נבקע שוב ושוב סדק הנוגע לבית שלי. בחרתי לצאת למסע, לאפשר לעצמי להישאב אל תוך הסדק שאטמתי. בתוך הסדק, נחשפתי לרגשות של כאב חי. הרגשתי, שהכאב אומר לי תודה שסוף כל סוף התפנית להתייחס אליו. עלה בי רעיון, לתת בית לרגשות של הכאב שבי, גיליתי שזה נותן לי תחושה של בית קבע לעצמי, בתוכי.

בוודאו דאנס, ארקוד בלוקיישן, המפגיש אותי עם הסדק הראשון של קירות בית ילדותי: העיר ימית שבחבל סיני, חולות וים, שם היה ביתי. להתגלגל בדיונה, ללכת יחפה, ומדרגות לקומה השנייה של הבית כגן שעשועים הם הזיכרונות שלי. והעקירה. חיילים בוכים, טרקטורים הורסים, וסבתא אחת, ניצולת שואה, שאוחזת בידי ולוקחת אותי לבית שלה בפתח תקוה, ששם, היה שקט של אחרי צוהריים, כאילו מעולם לא היה בית ממנו נעקרתי.

[לוקיישן: אתר קירות חבל ימית, מועצה אזורית אשכול.](#)

תרומת היצירה לתחום המחול:

הלוקיישן הנבחר מספר על פיסת היסטוריה ישראלית, אל הצד הפחות מוכר, הצד הנעקר. אתר בית הקברות לקירות ימית הוא מקום נדיר בעל עוצמה, שנתן לי להבין את הסדק בתוכי, ואפשר לי גם להתחבר. בשבילי המקום היה קרקע לאיחוד פנימי. האפשרות לרקוד – את עצמי, בין סדקים של קירות, לנוע פיזית, מהווה את החיבור בין מחול, תנועה, עולם פנימי, עבר אל תוך הווה. ובעיני, אל תוך תקווה. הצילומים באתר, יאפשרו להתחבר בצורה אוניברסלית לשבר ועקירה: לכל אדם בית הקברות לשברים שלו. לכל אדם סדקים בקירות שבו. כל אדם יכול לבחור מה התקווה שלו. **שלבי הפרויקט:**

- הפרויקט נמצא לאחר גיבוש הרעיון האומנותי ובשלב פיתוח השפה התנועתית והוויזואלית.
- נעשו מפגשי הנחיה עם הבמאית וסיור לוקיישן.
- כתבתי טיוטה לתסריט.
- התחלתי לעבוד על השפה התנועתית של היצירה. וליצור כוריאוגרפיה ראשונית.
- תחילת עבודה עם רננה רז כמלווה אומנותית ליצירה נקבע לאוגוסט.
- התסריט ייכתב במקביל ליצירת הכוריאוגרפיה ובליויי הבמאית והגרסה הסופית שלו תהיה לאחר השלמת הכוריאוגרפיה.
- יצירת התלבושת ותכנון הפסקול לאחר שהתסריט מוכן.
- להשלמת התהליך מתוכנן מפגש נוסף עם הבמאית על כל מרכיבי הוידאו דאנס ואז הכנת הסטורי בורד, תכנון ההפקה בפועל, ביצוע הצילומים ולבסוף העריכה.

לוח זמנים משוער לביצוע הפרויקט:

יוני 2023 – יולי:

גיוס השלמת תקציב ומשאבים ליצירה.
עבודה על הכנת החומרים התנועתיים ליצירה: ימי שלישי, 9:00-12:00.

אוגוסט 2023:

מפגש ליווי אומנותי ומקצועי עם רננה רז וקביעת לוח המשך לליווי: 4 מפגשים בחלל חזרות, ועוד 2 מפגשים אונליין לעבור על חומרים עליהם עבדתי בין המפגשים.

ספטמבר – אוקטובר 2023:

חזרות ומפגשים של הליווי האומנותי, הבימוי וההפקה המוסיקלית.

נובמבר – דצמבר 2023:

סיום הכנת הכוריאוגרפיה לויידאו דאנס.
כתיבת תסריט סופי על פי הכוריאוגרפיה וקטעי הריקוד המוכנים.
יצירת התלבושות, מדידות והתאמות, חזרות עם תלבושות.
הכנת סטורי בורד, סיור לוקיישנים, הכנת ההפקה בפועל ותיאום ימי צילום.

ינואר 2024:

צילומים. ההפקה בפועל היא של יום צילומים אחד ד- כדי לצמצם עלויות, אך יתכן פיצול לשתי חצאי ימים. בחינת החומרים, בחירת החומרים לעריכה.
הכנת פסקול מוסיקלי בהתאם לצילומים שנבחרו.

פברואר 2024:

עריכת הוידאו דאנס כולל סאונד ואפטר אפקט.

מרץ 2024: הקרנת בכורה במוזיאון ימית.

פיתוח השפה התנועתית ליצירה:

אחרי הפיתוח הרעיוני של היצירה ומציאת הלוקיישן – התחלתי לעבוד על השפה התנועתית ליצירה, ממנה אני מפתחת את הכוריאוגרפיה והריקודים שיצולמו לו וידאו דאנס. חיברתי כלים במחול איתם אני עובדת: תרגיל תנועתי : הגוף מונח כעובר, להעלות מבפנים תחושת כאב – דרך מחשבה על משהו שהיווה כאב – פיזי או ריגשי – אחרי שעולה הכאב, לנתק אותו מהסיבה שגרמה לכאב, ולנתק אותו מחשיבה על פתרון לכאב. לתת לתחושת הכאב לשהות בפנים . לנשום שמונה נשימות עמוקות, ואז להתחיל להניע את כפות הידיים – מתוך תחושת הכאב ומה שהיא מביאה לגוף. לתת לכפות הידיים לנוע, לאחר מכן לתת לשכמות להצטרף לתנועה, משם לגב, לפנים הבטן, לחלק האחורי של הברך ואל תוך כפות הרגליים. הצטרפות של כל חלק של הגוף היא איטית. מכאן הגוף הרוקד נע בהתאם לתחושה. בהמשך מצטרף פסקול מוסיקלי משתנה – בכל מימוש התרגיל התנועתי . את התרגיל חוויתי על גופי, ובנוסף העברתי אותו במעבדת מחול לרקדנים מקצועיים דרך תכנית המחול BIDE.

התנועתיות שפגשתי עד כה בצורת העבודה הזאת:

שהייה של הגוף בתוך תנועה אחת, כבדות של הגוף אל תוך הקרקע, נשימה כבדה, עיניים עצומות, ברכיים מתחברות כחלק מהתנועתיות, הנפת הרגליים לאוויר כשהגוף על הקרקע, חיבוק בין הרקדנים, הליכות שונות על ארבע, מגע בקיר, כיפוף הזרוע כשהכף יד כלפי מעלה, קפיצות תוך טלטלת הגוף וריצה כאשר הגוף ממש התנגש ברקדנים האחרים.

פיתחתי מתודיקה איתה אני עובדת כשאני יוצרת ריקוד:

המתודיקה מבוססת על איור שאני משרטטת בקו פשוט – ליצירה הנוכחית – איירתי שרטוט המתאר כאב אותו אני חווה. מתודיקה יצרתי פסקול עם הנחיות לתנועה על פי האיור. העבודה עם האיור והפסקול מייצרת עבודי תנועות ורצף תנועתי שיהוו את הבסיס ליצירת הריקוד לווידאו דאנס. סוג התנועות שנוצר הן תנועות שבאות מתוך חווית הכאב האישי שלי וכיצד הגוף שלי מבטא אותן.

התנועתיות שפיתחתי עד כה בצורת העבודה הזאת:

נשימה כבדה, כפות ידיים עם אצבעות פרוסות, כפות הידיים עוברות על הגוף שלי מלמטה למעלה, מעין איסוף של משהו מתוך האדמה, כאשר הידיים עוברות על הגוף שלי הן עוברות דרך עצירות בהן אני מקפיצה את שרירי הידיים ומדי פעם דרך הרעדת הגוף, עד שהגוף עולה והידיים נשלחות למעלה, אצבעות פרוסות.

מסקנות עד כה מתוך העבודה על פיתוח השפה התנועתית ליצירה:

1. בתוך הלוקיישן בין הקירות, ליד הקירות הגוף ישהה בתוך אימג' תנועתי, או ירקוד בתוך שהייה במיקום בתוך הלוקיישן, והמצלמה היא זאת שתנוע, וגם תצלם את האימג' שהגוף יצר מזוויות שונות. יותר מהכול, אני חושבת שזה מה שכאב העקירה מהבית עשה לי. עצירה. סטופ למציאות. אך, יש לכאב חי ים משל עצמו בתוך הגוף. והוא יוצר הדים. ועם היצירה הזאת – אני ניגשת להתבונן ולהתחבר לכאב, ולהדים שיצר בתוכי. הצילו – הוידאו דאנס עצמו – הופך להיות הבית הזה דרך המצלמה המתבוננת על הריקוד שלי המבטא את הכאב.

2. להכניס בפסקול צליל של נשימה עם הוצאת אוויר כבדה: אני מרגישה שכאב לוקח את כל תחושת האוויר שבתוך הגוף – ודווקא הכאב קורא לגוף לנשום.

3. עטיפה עצמית- תנועות גוף שמהוות חיבוק עצמי, ועטיפה. לחפש איך למקם את הריקוד בלוקיישן. - כך שהקרקה והקירות, מצטרפים לעטיפה [לדוג' מיקום הגוף ממש בין הקירות, שימוש בבגד תלבושת שיש בו שכבות של בד עוטף, והגוף והידיים יכולים לצאת ולהיכנס דרכו]

4. למצוא איך לרוץ, איך לתת לגוף קפיציות שמעבירות חווית שחרור. גיליתי בתהליך העבודה שהכאב יש בו כוח לשחרר, אולי כי יש תחושה של "מותר לי כי כואב לי" או שהתייחסות לכאב דווקא משחררת אותו ככה שהגוף משתחרר מאחיזת הכאב.

מסקנות מתוך הסיור בלוקיישן לקראת כתיבת התסריט:

הקירות עמדו שם כארבעים שנה, והציפו בי את כמות השנים מאז שהייתי ילדה בין קירות הבית בימית. ובמקביל נתנו לי תחושה שכמו שאי רואה את הקירות מונחים ככה- הם בתוכי. קירות שבורים, סדקים. ארצה להעביר את החוויה הזאת שלי בווידאו דאנס. ארצה להעניק בווידיאו דאנס זמן התבוננות. התחושה שלי בלוקיישן הייתה של דממה. במקרה הגענו ביום עם רוחות חזקות, וחול שעף לכל מקום. ארצה להעביר בווידאו דאנס את תחושת הדממה ורוח מרחפת. בסיוור בלוקיישן, התנסיתי גם בריקוד בשטח כדי להבין את מרקם הקרקע עליה ארקוד, אפשרויות הריקוד בין הקירות ואיך הצילום מתקבל מהשטח. הקירות יכולים להוות מקום לטיפוס או כקונטרה לתנועה, הם לא של קרקע ישרה אלא ממוקמים בעיקר בצורה אלכסונית. אפשר לזהות שהם קירות של בתים שנעקרו ממקומם. בווידאו דאנס אחפש איך המחול שלי מתעטף ומשתמש בהם, כדי לספר על בית שמצאתי לכאב דרך המסע שאני חווה ביצירה.

החלק של החישוק והמחול האווירי ביצירה:

מחול אווירי הוא חלק מצורת הביטוי שלי במחול ואני בוחנת את האפשרות לשילוב החישוק - אולי הבעת התלישות מהמציאות שהכאב מייצר. אולי את התקווה לצמיחה שהכאב מביא [שיפסיק לכאוב...]. עם התגבשות הכוריאוגרפיה אבין אם יש צורך בחישוק והאם הוא תורם ליצירה.